

Magistrat miasta Starogardu

Magistrat miasta Starogardu, członek zwyczajny (instytucjonalny) w I. 1926-1932.

Miasta na terenie byłego zaboru pruskiego w początkowym okresie II Rzeczypospolitej pod względem struktury i funkcjonowania organów władzy samorządowej różniły się od pozostałych ziem polskich. Ich ustrój opierał się na ustawodawstwie pruskim z połowy XIX w. oraz rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z 1921 r. Magistrat (zarząd miejski) był organem wykonawczym, uzupełniającym radę miejską, posiadającą z kolei prerogatywę uchwałodawczą. Rada wybierała członków magistratu, których liczba nie przekraczała zazwyczaj 15 osób i którzy byli zatwierdzani przez wojewodę. Pracami zarządu kierował prezydent lub burmistrz miasta. Magistrat posiadał konkretne działy (decernaty). Do zadań zarządu należało zarządzanie m. in. zarządzanie majątkiem miejskim i reprezentowanie miasta wobec władz zwierzchnich. Magistrat miasta Starogardu został przyjęty jako członek Towarzystwa Naukowego w styczniu 1926 r. Subwencje w wysokości 50 zł. udzielane przez magistrat funkcjonowały jak składki, bowiem w zamian Towarzystwo przysyłało do Starogardu swoje publikacje. Ostatnia wpłacona składka zapisana jest na luty 1931 r. Brak dalszego wsparcia można tłumaczyć pogorszeniem się stanu finansów miasta, co było częstym powodem dla skreślania tychże z list członków TNT.

Literatura:

1. Sudziński R., *Samorząd terytorialny* [w:] *Historia Torunia*, red. M. Biskup, t. III, cz. 2., Toruń 2006.

Aleksander Wiśniewski